Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم: جُوجُو (نـاول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښناليک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه دریـ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.

هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.

پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سیکه یې ختلې وه.

تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!

_ادې!!!

* * *

په دهلېز کې ډېر نارینه غړو واورېدل شو:

_یاالله، ملا صیب راغی.

ښځو منډه واخیستله، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.

دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې ترلې وې.

یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

_نبض یې ښه دی.

لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.

ملک پراته هلک ته کتل....

سړي وویل:

_له څه وخته راهیسې همدا سې بېحاله دی؟

ملک ټوخي واخیست، کڅوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:

_بس! نیمه شپه یې چیغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.

سړي د سدرۍ (واسکټ) له جیبه قلم را وایست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د پېریانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو تو تو کې ونغاړئ، هلک ته یې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته یې د شلو افغانیو لوټ ونیو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږیو دم ودرېد، یوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چیغه راغله:
ـ ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارینه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره یوې بلې خوا ته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټتر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:
ـ توابه زویه! زه یم، ملک لالا دې
ویې ټوخل، یوې ښځې په بېړه توفدانۍ ورته ونیوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وویل:
ـ بلا! وه بلا!
یوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:
ـ څه وایې ملک لالا؟
ـ زوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بېړه له کوټې ووته.
ملک، تواب ترغومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:
ـ اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځینه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـ هه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
ـ وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـ باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
ـ بلا ، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
ـ څه وايي ملک لالا !
ـ په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بېړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
ـ ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
ـ زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
ـ ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـیوه لوېشت، ژوندی شی پر بستري ناست و، د پلاستیک غوندې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

ـاه ! زویه ! ځینې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تریو شو:

ـپه کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

ـځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

ـدا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـتا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

ـنه.

ټول غلي شول

یوه وویل:

ـتواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بېړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره ورو ستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخخې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شني پاڼې یې سترګو ته ودرېدې، سر یې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بېړه یې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کیڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته یې وکتل، توپ د اوبو د را ایستلو ماشین ته نږدې پروت و.

ځیر شو، کوهي ته د کوزېدو زینه ماته وه.

تواب یوه شېبه ودرېد، بېرته یې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو، توپ یې پښو ته ولوېد.

تواب چیغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ یې کړل، لاسونه یې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، یوه لویه لوټه راغله، ځان یې ښنګ ته کړ، لوټه باد شوه.

باغوان ناره کړه!

_څوک یې؟

تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخیسته، له مچلوغزي وار شوې ډبره یې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور یې مخې ته ورغله، خو یو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه یې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار یې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره پرېووت.

سهار یې سترګې ورغړولې، سترګې یې رډې راوختې، په غاب کې مالتې پرتې وې.

کرپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې یې ور وکتل، له سپینو خیرنو پایڅو توري ډنګرې پښې راوتلې وې ژر یې مخ لوڅ کړ، مور یې په کاچوغه کې دوا اچوله.

تواب په بېړه وویل:

_مالتې.

غولې ته یې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وویل:

_ترتا مې ځار کې، مالتو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترګې رډې راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو یې وویل:

_په دې څوړموني (پسرلي) کې مالتې له کومه شوې.

تواب غولې ته کتل بیا یې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکۍ خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر څنګ کښېناوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو بربتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_څم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راوړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلې؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه!

تواب ورو وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_څم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه يې وکته. سوالونه حل وو.
ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم وليکل:
ـ له ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښويېد.
قلم وليکل:
ـ مرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وويل:
ـ ته، ته، څوک يې؟
وليکل شول:
ـ د يوه ليرې ستورې اوسېدونکی.
هلک لړزې اخيستی و.
قلم وليکل:
ـ زړه دې غټ ونيسه
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، يوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وويل:
ـ ماته جُوجُو ويلی شې.
تواب خپل ځنګونه پر ټټر پورې ټينګ نيولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند يې وويل:
ـ هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وويل:
ـ دا زمونږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ايستې، خوله يې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
يودم ورک شو.
تواب په بيړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد ، نيکه يې په تېره بياتې د پزې وېښته اخيستل.
کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ يې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپينه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سيم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وويل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو ، د لاټين نری شيشه لاندې را تويه شوه.
تواب چيغه کړه !
ـله دې ځايه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نيمه شو ، يوه برخه يې تر پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا يې زور ونيو:
کوټ، کوټ ، کوټ....
تواب ودرېد ، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، ځراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرۍ سيم. له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
بېرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
ـستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وويل:
ـڅه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
ـدا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـاصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
ـ(نه) مه راته وايه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ويلای. ماشومانو يوازې کاغذي طيارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چايو پيالې نه ليرې کېدې، خو موږ داسې نه يو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ايله پينځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ يوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

يودم يې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـخير، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې يو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وويل:

ـنو ته څو کلن يې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر يو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـاوبيا؟

ـچې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـبس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس بايد لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به يوازې يې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلي کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وږې يم.
په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
جُوجُو وار له واره پر د يوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:
_زموږ خط نه شې لېدلى، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمى راغى، ديارلس، څوارلس
کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا
محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغى،
کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سراى کې دوو پياوړو
ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره
به سپيني غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلى شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:
_پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حيرانۍ ورته وکتل:
_ډمان
_له ټول کلي سره خپلوي لري؟
_نه
_محرم دي؟
_نه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
_کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دى چې له ډېرې خندا اوږ واخلم.
يو دم غلى شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:
_ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دى، خو دوو
پياوړو ځوانانو ته نښېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځاى ته راغلى يې، د
تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شې موندلى. د دوى هر څه د سيالانو له پاره دي.
يو دم غلى شو، ويې ويل:
_ګڼ کور مو دى، ټول مې وکټل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه ډېر ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

ـاو تاسو؟

ـزه او پنځه خويندې.

ـښه نو، اوس بايد خپلې سفينې ته لاړ شم.

تواب په حيرانی وويل:

ـسفينه؟

ـستاسو په چوتره کې مې يوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ښوکری، کورت يې لمر ته پکې ايښي وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

ـنو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن څرېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.
چو په چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.
پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.
د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یو دم چیغه کړه!
ـ بلا، وه بلا!
د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:
ـ څه وایې، ملک لالا؟
ـ سترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.
ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ خو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.
د بوډا تندی تریو شو:
ـ نو زه دوروا غ وایم!
ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.
د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هېڅ هم نه و.
تواب ورو وویل:
ـ ته وې؟
ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.
نیکه وویل:
ـ پیاله دې ډکهده.
ـ زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.
کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـ که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم.
تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.
شاته ترلې بکس یې دروند شو، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه وروړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټې، کوټې، کوټې... هغوی ګېډې نه لري!
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـمورې هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د ورنه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاريزونه وچ دي، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل ترن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاريز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وويل:

ـ دا چا وويشته؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له ګڼو ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خوا ته يې کتل

د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وبنه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـ سمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

ـ پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـ ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـ زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بيړه وويل:

ـ پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

ـ کربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ښېلچې راپسې اخیستې وي، نسل يې را ورک کړ.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وویل:

ـ داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلک سر وخوځېد.

جُوجُو وخندل:

ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.

تواب وویل:

ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به يې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخندل:

ـ خو د غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته يې له لیرې سلام ور واچاوه، غوایي ته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـ پر ښښتن دې ګران يې، تازه رشقه درته رېبي.

برګ غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـ غوایی ګیله کوي، وايي، ته خو انسان نه يې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟

هلک په بیړه وویل:

ـ ولې؟

تور غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وايي، پلار يې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـسخت ناروغه دی، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود ، ښبنتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـپوه شوې؟ ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـمچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـسپی وغږوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوړه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يو دم سپکه شوه.

تواب وويل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_چاى دى؟

_هو.

_نو چېرته يې وړې؟

_زړه کلا مو تنګه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

_تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچاى پربووت، پورته يې وکتل، يوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخڅه تراشله

هماغه سرې وخندل:

_د ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريګرو په ختهٔ کې غوايې ګرځول

هلک توره چايجوشه پر غولې کېښوده. نيکه يې د لرګي پر زينه ولاړ و، لکه يې په پخڅه کې تر پرې شوې سورې ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

_ملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکه خو ټوپک نه دى؟

تواب د دېوال سيورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وويل:

_په دېوالونو کې يې دا سورې ولې پرېښې دي؟

_د دښمن له پاره.

_له چا سره بدې لرى؟

تواب خپله ککرى وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه
ملک وخندل:
_ها زویه، چای دې راوړ؟
تواب ورو کتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
_ملک لالا ، موږ بدې دار یو ؟
ملک په حیرانۍ ورو کتل:
_نه !
نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود ، ورو یې وویل:
_د ټربرونو له پاره.
روان شو ، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
_دا ټکی مې نوی واورېد ، ټربرونه ، څناورو ته وایاست؟
_نه، د تره زامنو ته..
_نو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد ، په خواره خوله یې وویل:
_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو ، ږېره یې لنډه وه، غټې کځوړنې سترګې یې درلودې،
تر سپینې زږې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
_اه، سرمالمه، راځه
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
_زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته يې خشکې کولې، ویل يې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یودم يې وویل:
_پوښتنه وکه!
_څه؟
_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
_ښه، ووایه!
_معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ يې کمې ګڼلې، ویل يې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته ځیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
_قناعت يې وکړ؟
په اوږه يې چونډۍ ور ولګول شوه:
_وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنئ، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
_یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتې راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کارېګرو کې یوه ور غږ کړل:
_څه وايې؟
_وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخځه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټېټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډېر شو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورې، سورې شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وبرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک یې را اخیستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه یې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو یې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل،ورو یې وویل:

_وړه موضوع وه، خبرې یې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې...

جُوجُو وویل:

_له هغه ځایه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې یوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لویې دروازې تر مخ ډېر ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کمیسونو غاړې یې بربښېدلې، خیرنې وې، ښویه خیرې. په چاودو ګوتو کې یې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچیه... غالۍ دې وکړې.

سیوري ته ناستو لویانو هېڅ هم نه ورته ویل، خو تر دوی پېشو ښه وه، زوی یې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور یې راغله، تور پیشینګوری یې په خوله کې ونیو، ویې ویل چې له بنیاده مانو به څه زده کړي.

یوه شېبه کېناستم، لویانو یوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، یوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته یې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

یو دم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بېړه پر د بوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ویې ویل:

_څوک یې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

_زه یم، لال مامد.

له یوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله یې وویل:

_باتوره، د خدای روی ومنه، د زېکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره یې ورسوه.

د تواب پلار خپل کیڼ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نیمه شپه به تر بناره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مېنځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مېنځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نیکه په غوسه و ، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نیولی کاغذ پورته ونیو ، په خشکه یې وویل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نیکه چیغه کړه !
ـ بلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وایې، ملک لالا !
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.
ښځې په خواره خوله وویل:
ـ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ـدا سپی پـه دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، تولې پـه ډېران کې ګرځېدې، نیکه پـه غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ـد غواوو پښې وګوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه پـه غوسه و ، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. پـه منډه له کوټې ووت.

تواب پـه چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه پـه راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ پـه منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو ، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب پـه بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې پـه غوسه و ، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه پـه وره کې ودرېد ، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، پـه شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د ځنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کاداني ته لاړ، پـه دېوال کې ټومبلې لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کېڼ لاس ته تاو شو ، ښنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد ، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.

تواب وویل:

ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ پـه ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم.

تواب په غوسه وویل:

ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حيرانی ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـ که تا مکتب نه وای ويلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ويلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور يې ور واخيست، يوه پنډه شوتله يې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لا يې ټنډه تروه وه. غوړېږ يې وتخنېد، جُوجُو وويل:

ـ بوډا ته وو ايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چايو ډک ګيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:

ـ پام!!!

تواب وويل:

ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
ـ نه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو زه بايد وربانديې پوه شم.
ـ نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د ځکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د يوائينۍ دريڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وويل:
ـ اوس يې وخت دی.
د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
ـ ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخې کې خندا ورغله:
ـ خوب دې ليدلی!
ـ نه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه کړه!
ـ بلا، وه بلا! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
ـ تيار دی، اوس يې دروړم.
نيکه وويل:
ـ ګوره بچو، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلې غږ وويل:
ـ که ملالۍ مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـ زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوې. ورک شه!!!
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوبخښنه.
تواب پر ترڅلی بسترې کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمور دې بلا نومېږي؟
تواب په حیرانۍ ورته وکتل.
ـنه
ـنو نوم یې څه دی؟
د تواب تندی تریو شو:
ـنه شم ویلای.
ـولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وویل:
ـیوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده یې وکړ، بیا یې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور، بلا ....دا ولې؟
تواب په غوسه وویل:
ـدا مه راته وایه چې له نیکه و پوښته.
جُوجُو وخندل:
ـاه، ګرانه! سپکه مې نه دربانډې لورېږي، خو که وربانډې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یوور، یو دم یې وویل:
ـراځه.
هلک د بانډې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچنی زوی د پیازو له نریو ډکو څخه وانبه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته یې وویل:
ـپلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ـنوي خو نه یو راغلي، باز میر.
ـښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو، تواب یې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه_ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله، تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکرې یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
_نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
_ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـپه اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـپه رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـزموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لورېې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوختله، جُوجُو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بېړه وویل:

ـپه څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـله څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بېړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوته یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ ! !

ډنګره ښځه په بېړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلي کونجي يې سړي ته ونيوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پرډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار د ېګ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور تېلي ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د ډېګدان لمبه ښکارېدله.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

_ستا يې ترخو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

_ترلسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

_درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستې کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د
تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته
ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
_څنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
_بس، چا راته وويل چې د بدې دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
خښرۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، هماغه ورته پرېوتم، د
کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_ولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـاوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـنه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـیاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـزمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـیو حیوان دی.
ـنو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـنه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره ، بدشکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـته به نه یې خبر ، بوی به یې ښه وي؟
ـکه داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـهوښیار به وي؟
ـنه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـبیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـوه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـهېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـښه نو، زمري مو د غيرت ننبه ده؟
هلک غلی و.
جُوجُو وويل:
ـپه تاسو کې قتل خومره اسانه دی.
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـخپل وار (بدل) يې واخيست.
جُوجُو وويل:
ـقتل ګلاب شاه کړی و، ورور يې څه ګناه درلوده؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړي نيکه کړي وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.
ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا
ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.
نيکه په بيړه وويل:
ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.
تواب کوټې ته ننوت، مېلمه د ېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګاز ډبې ته
لاس ور وغځاوه، تياره شوه.
تواب وويل:
ـډزې په کلي کې دي.
د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:
ـتا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.
د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.
تواب وويل:
ـمه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلي.
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل ځراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد،
خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بېړه وویل:

ـ دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ هله ! تنور وګوره !

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، ټیټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه !

ـ دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ چټیات مه وایه !

مور یې وویل:

ـ ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـ زه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـ نو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـ اه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اورېد وغځېد.

جُوجُو وويل:

_پوهېږم، بېځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، د هر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تواب هماغسې غلی و.

جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

_له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلېده:

_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دوارې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

_اه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر د بوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځيني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه راواخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيداکول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.

يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
_ډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه وربانديې ښکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_د بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد دربانديې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
_پاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه_لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګیډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې څنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
_اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
_بلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.
تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
_ما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې درونډ شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _صفر باييللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

_پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، باني کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مختته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله !
ـ دا سپۍ مه راباندې وژنه ! مېره غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود ، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ د خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نیکه خبر شو ، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
تواب وویل:
ـ تره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب یې وانهورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
ـ هیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تږلي خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اوربدل کېده.
تواب وویل:
ـ ادې ! زما خبره دې وانه وربده !
ښځې ورو وویل:
ـ څه یې کوې، خوارکۍ یې له اخه تو خه واچوله.
ـ ولې؟
ـ هیلۍ له کاربزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترې ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره یې ورې خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې وویل:
ـ مرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ د شیدو خونده یې نشته، خوسکی ور پرېږده !
تواب تېټ شو ، پړي ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نبغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بټې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږيې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ګرانه ! له ژوندیو وو بربره.

ـ خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو ؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

ـ دېخواته !

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر رونړ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

ـ دلته څه کوو ؟

ـ یوازې دروازې ته ګوره !

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:

ـ ولې ؟

ـ اه ګرانه ! حوصله بنه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کورړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړي بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وویل:

ـ دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وویل:

ـ ولې ناست یو ؟

ځواب یې وانه ورېد. یودم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کوږ شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وویل:

ـ ودې پېژانده ؟

ـ نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تره دې دی.
تواب په بیړه له ستړګو پاڼې لیرې کړې، څیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:
ـ تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟
جُوجُو غلی و، سړي تر لښتې ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.
جُوجُو وویل:
ـ بس! همدومره.
د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاره بدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـ تره دې یوې کونډې ته ورځي.
د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.
جُوجُو وویل:
ـ تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـ اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکارې.
تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.
جُوجُو وویل:
ـ خوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته څکه سوکان ونیول چې یوه تږې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.
جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـ باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!
تواب غریو واخیست.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د یو چا په ظاهره مه غولېږه!
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وویل:
ـ غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وویل:
ـ تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـ دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه يې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د څا پر ببلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د ببلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ اه خدایه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د ببلر پر ژی کېناسته، پښې یې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
ـ ادې! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل... مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وويل:
ـ ادي ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
ـ نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
ـ د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ تکرۍ ور کش کړ، په ژړا
کې يې وويل:
ـ اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
ـ ولې؟
ښځې ځواغ ته ور پوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې
يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې
د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
ـ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
ـ يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه يې نه ډکېده،
تږوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېدړې وتښتوله، خو سرې زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ ومونډ، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو یوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس ! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

ـکونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

ـتره دې شرط ورته ایښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ورولوېد:

ـتره مې باید خپله سزا ووینې.

جُو جُو وویل:

ـاه ګرانه ! دومره سر مه پسې ګرځوه ! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رنې کړې ! مور یې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وویل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له پاستو ایستل شوې خامې ژړې پرتې وې. تواب له څا بوکه را وایسته، څو لپې اوبه یې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

ـ وا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې !

تواب ور وکتل، تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته ور وغځولې، یو دم یې تلې وتښخېدې، ناره یې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وویل:

ـ زړه مې دې بوټ را وایست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وویل:

ـ چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وویل:

ـ ما یې فکر کړې !

تواب په حیرانی ورته وکتل:

جُوجُو وویل:

ـ له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وویل:

ـ ولیکه !

ـ څه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله درواوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوبه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ ځوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې برستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پررر، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شیبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:

_اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !

_نو تا څه وکړل؟

_هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پته مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاري یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سرۍ نیغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟

جُوجُو وویل:

_ځوربدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:

_له کونډې سره مرسته کوې؟

_هو

_نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې تکې بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟

دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جیبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پانې وې لاس يې ور وغځاوه، نرۍ څانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ـ جُوجُو؟

ځواب يې وانه ورېد.

کونګ نارې کړې، تواب په بيړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپيو غپا راتله

پانې وخوځېدې، هلک په بيړه ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ـ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، بېرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ـ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ـ ببځايه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ـ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېروونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_مه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
_اه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک ناري وهلې...
شپېه ووته، جُوجُو وويل:
_اوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ورولوېد:
_راځي!
_ډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شپېه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلې کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
_نيکه يې قانع کړ؟
_تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
_د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!
جُوجُو يوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي ومونښله!
_توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ دا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ له رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلې بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـ دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.
تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.
منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بیا یې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واوېد:
ـ څوک یې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـ یو ځل بیا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـ څوک یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوږونه ته پام شو، ورواېې خيسته او کور ته ننوته.

جُوجُو وويل:

_راځه!

تواب په حيرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وويل:

_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه

تواب حرکت ونه کړ

جُوجُو وويل:

_مه وېرېږه. نه دې ويني.

تواب وويل:

_خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

_اه ګرانه! نوې خو مو نه دې سره پېژندلې.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پرېبووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

_دې خواته!

هلک ورونښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوږونه ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ورواخيست، ځراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زوروڼيو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

_ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ورواړاوه، يو دم يې غبرګه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـاوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـډوډۍ به ډېره وي؟
ـهو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولې وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رڼې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـوګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولې بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـچا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـنه پوهېږم !
چو په چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیورى لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـنېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، څه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسويلی وايست:
ـ نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ بيا ژاړې!
ـ نه
ـ ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته رنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخې واخيست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:
ـ کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ اه ګرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، يودم يې وويل:
ـ اورې؟
ـ څه؟
ـ د بېلچې غږ
ـ هو، خو ډېر ليرې دی.
جُوجُو وخندل:
ـ دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وويل:
ـ نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ راځه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا يو چا د کاريز اوبه اړولې.
تواب په بيړه وويل:
ـ دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د اوبو په غلا پسې راوتلې.
ـ اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـ اوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـ د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې ابېني.
دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ ځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانهورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين شويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ختکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې. لانده بوټي له بېخه راوتل.
تواب سترې شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـ پالېز مې دې له بېخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيراني سترګې يې له چځړو ډکې وې.
په سره سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !

ـ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !

د سړي تندی تريو شو:

ـ غټان په خپل نوم مه بوله !

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:

ـ ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.

سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.

يوه شېبه غلی و ، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !

ـ ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تېره ولوېده.

تواب وويل:

ـ تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !

سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

ـ په جومات کې يې وايم.

سړي يودم وخندل:

ـ تول پالېز تر تا جار، ته کې مې کولې، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:

ـ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونيوراوه.

د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:

ـ ښه دې ونه کړل

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
ـاه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـمکتب به څنګه کوې؟
ـاول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـد تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مره دوره پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس دروند شو:
ـدلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـولې؟
ـسپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـسپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخيستل، پښې يې ترلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـد کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـخو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه!
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
ـ چېرته؟
ـ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ـ د کورتو اخيستلو بانه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير، خو ډډ غږ يې وويل:
ـ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ـ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پانه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ـ موږ رمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ تږی يم.
سپي وغرېد، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمخي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.
يودم يې غوږ سوړ شو، ورمېږ يې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ دوې ورځې دلته وم. په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نریو رنړو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
_بسم الله.
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
_جار!
د تواب غوږ وتخنېد:
_لمسۍ یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښوېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوېلی یې وایست:
_لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
_ډاکټر ته مو نه ده وړ وستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
_غونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یو دم ور وکتل:
_ته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
_ما، ما
بوډۍ وویل:
_ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
_ها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـها، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکې یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپې لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دې بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یو ازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـڅه؟
غونډل انسان وژني؟
ـهو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یو دم یې وویل:
ـاوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـبیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غتې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو يوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_ته خوشاله يې چې دا کوچی مړه شي؟

تواب په حيرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وويل:

_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شپېبه وروسته د کېږدۍ ترمخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.

تواب ورو وويل:

_نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پترۍ کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

_ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

_پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:

_دا څوک دی؟

تواب په بيړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_ترې و، خو په بزرگۍ کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خيرن بالبنت ته يې ولي ولگول، په ډډ کوچياني غږ يې وويل:

_ادې! جونگۍ مې خرخ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ يودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وويل:
ـ خوا مه بدوه، په کور کې يوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
ـ همدا يو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
ـ بلا ورپسې! زنکي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په څو ډنګرو مېږو پسې روان وو. يوه يې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.
د کوچي غږ يې واورېد:
ـ مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بېړه وويل:
ـ نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ور واړاوه، په وېره يې وويل:
ـ دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چيغه کړه!
ـ ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځينه غږ يې واورېد:
ـ څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې يوه ښځه پټه وه، ښځې يودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې يې تکې سرې وې. ببرته کېناسته، څوځو ته يې ور پوه کړل، غوټه لوګی يوې خواته کوږ شو.
تواب په څرېدلي سر ګامونه واخيستل، جُوجُو يې پر اوږه کېناست، ورو يې وويل:
ـ هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه يې مچان بونګېدل، بل د کوتي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس يوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

ـزه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

ـاه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وويل:

ـشاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښو ورکتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

ـشرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپږمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به و ښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:

ـپوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

ـڅه وکړي؟

ـښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو څوځو اور بلوي او سږي يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وځېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وويل:

_واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له رېښتينې ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_مکتب راورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

_يوازې تفدانۍ پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت. بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګيلم کېښودې.

ملک وويل:

_ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته ابښي بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:

_د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:

_کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ به خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

_ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
_تو ابه زويه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
_څو کسان دي؟
_نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرني خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې تيتې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
_نور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو دانې ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر یې دښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه بربښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش متې ولګاوه، یو دم شا ته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښنه شو.
ملک وویل:
_چا نه و درته ویلي!
د تواب شونډې وخوځېدې:
_بمبرې (غومبسې) وې.
کلیوالو وخندل.
_تواب ویالې ته ور وګرځېد، یوه لپه رنې اوبه یې مخ ته ور واچولې، اوږه یې درنه شوه.
جُوجُو وویل:
_څه خبره ده؟
تواب په بیړه شا وخوا وکتل، کلیوال لیرې و:
_مرکه ده.
_هغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟
_هو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وویل:
_په دې خلکو کې مې ایله د خیر کار ولید، پخلاینه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
یوه کلیوال وویل:
_وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـغم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې څړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
ـڅه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
ـدې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
ـاجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، د ېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
ـدلته مې ځينې ياددا ښتونه ليکلي دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې ببغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې وا وربده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.
د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطایې یې وویل:
_فکر مې وکړ چې انسان دی.
بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.
ومې ویل:
_دا سړی څه کوي؟
سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړږمی یې وا یست، په خوبولي غږ یې وویل؛
له خوبه مې مه باسه !
مجبور مې کړ.
سپي په پټو سترګو وویل:
_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیاني یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.
جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور ووړ، ویې ویل:
_بله پانه مې راواړوله.
د تور ستوري دیارلسمه:
سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې وا وربد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولیدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.
هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پانې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، او ړېدې ږېرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سیم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـ دې ته وایي وطندوستي.

تواب رټا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تندې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د سارا ګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوى او ګيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځاى نه دى ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.

د ځېږي د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځاى ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.

نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيږې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځاى پر ځاى ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.

شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوى ته.

مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.

په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دى.

جُوجُو غلى شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ورونو يې ووژله. اه ! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.

تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.

جُوجُو وويل:

ـ بله پاڼه به راواړوم.

دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خداى مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)).

اه ! دا خلک څومره پر يو بل بې باوره دي.

يو بل ټکى، دلته ژوند څومره بې هدفه دى. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس ! سپېره وړه، ورېښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دى.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې دا سې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې وا چوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر ماښامه يوه پا چاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه ! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوېې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ !

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو بېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا ؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو بېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېګار به ورې.

ـ واضح يې کړه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....
تواب په بېړه ولاړ شو، ببل يې ور واخيست، جوارو ته اوښتې او به يې وتړلې.
جُوجُو وويل:
ـبېګا ډېر بې خوبه وې.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـبېګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږې ! ځان وژني.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـنجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تيت او توشپلي پراته وو.
نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې توري ليکې ښکاربدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه ګډ و. د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، يوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور يې تر لکۍ ټينګ نيولی و.
ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خو د موږک مور يو دم چيغه کړه !
ـپام !
په حيرانۍ مې ورته وکتل.
د موږک مور وويل:
ـزهر دي.
لاس مې راټول کړ.
د موږک مور وويل:
ـپه دې زهرو موږکان وژني، خاوندمې تېره مياشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شببه وروسته يې په ګېډه درد شو، سيېن نس را واوښت.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـنو دا زهر دلته څه کوي؟
د موږک مور وويل:
ـلومړی مې زوی تر لکۍ ونيسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه یې وهل او د غنمو دانې یې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له یوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ یې ور واخیسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور یې وویل:
_مازیګر مې د نجلۍ چیغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپینو پایڅو پورې یې توره خاوره ښکارېدله.
مور یې راغله، د نجلۍ سر یې په خپل ټټر پورې ونیو، پر خړو غومبورو یې اوښکې روانې شوې.
وروسته یې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانه چا خبره کړه؟
وړې نجلۍ په وارخطایۍ وویل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وره لور ولیده، غوا یې اوبو ته وروستله، زانې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.
د زانې پلار یوه شېبه ولاړ و، بیا یې د ابدان څوښکې ته بدنۍ ونیوله، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.
مور یې په خواره خوله وویل:
_قسمت به دې همداسې و.
زانې یودم چیغې کړې:
_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ویل:
_تو له کیسه راته ووایه.
موږک چیغه کړه !
_مه !

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان يې لا په پلاستيک کې بند و.
د مورېک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوې يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينګ کړل،
خو لا يې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د مورېک مور وويل:
ـ تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټين بل و، زانې ناولې لوښې پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې يې د لاټين رڼا ښکارېدله.
وروسته يې ډک تشت پرېولې لوښې د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د مورېکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولې کېښوده. کيناسته، دغنمو رنګ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.
ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه يې اوښکو وهلې و.
بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ. .
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ويدېدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
يو دم پيالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې واړولې، پريمينځلې لوښې يې سره تيت کړل، تاخچه يې وکته، يو دم يې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلې يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، ليرې د بايسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وويل:
ـ نيکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـ هو ! خیریت و؟

ـ د حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـ کوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـ د ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ کومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـ هغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـ اه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنی کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـ ړوند یې، دری دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي یې تش کړ ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـ بدنی د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ بیره لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـ ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـ له ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:
ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.
چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.
له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:
ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.
چو په چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.
نیکه په غوسه وویل:
ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.
د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.
تواب په غوسه وویل:
ـچوپ !
د تواب پلار یو دم چیغه کړه !
ـخره !
سرې چیلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چیلکه پر یوه کوچنې هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.
د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې څنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.
نیکه چیغه کړه !
ـمه ! هلک دی.
د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.
تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.
تره یې چیغه کړه !
ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و ؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې ووینم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره وایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو ځو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شا و خوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چیغه کړه !

_اررې !!!

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر یې وځړېد، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر

خاورو یې څو لیکې وایستې.

څنګ ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو

ځړېدلی سر ناست و.

تواب وویل:

_له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_کورته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې

وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په نبي اوږده غوږ کې يې ګوته ننه ایسته، لاس ته يې تکان ورکړ، ويې ويل:
ـ په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هيڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وويل:
ـ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چيغه کړه!
ـ منی دی.
جُوجُو يو دم شاته شو، ويې ويل:
ـ دومره هم نه.
غلی کېناست. ويې ويل:
ـ جزا يې راکړه.
تواب په حيرانۍ ور وکتل:
ـ ولې؟
ـ نه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وويل:
ـ څه؟
ـ تحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حيرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـ تحقيق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب اداري ته ور وغوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه ښکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ويې ويل:
ـ مدير صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سيدونکو يې سم ژوند درلود، په مينه پوهېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه وربانديې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بد ياداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه جُوجُو چې ليکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېي وځړېد، ويې ويل:

ـ د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو يوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فکر پانه جايزه وړې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدير ته وکتل:

ـ پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقيق کې يې مختلف هېوادونه ياد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.

د مدير شنه سترګه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:

ـ د جُوجُو تحقيق مې مطالعه کړ، ليکلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.

پوپو وويل:

ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه کورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو يې درس وايه، په تحقيق کې مې هم ليکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجوني وې، مور به يې هر سهار وښتنه ور چوټي کړل او د مکتب جامې به يې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی يم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.

د اخلاقو معلم وويل:

ـ جُوجُو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پيژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.

پوپو يو دم وخندل، غلی شو، ښه‌نه يې وغوښته، ويې ويل:

ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دین کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ د جُوجُو په تحقیق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه یې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه یې د (وبخښۍ) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه یې څه وایې؟
ـ قسم خپل شخصیت ته تاوان کړي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوايي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.
یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه ولیده، ورغلم، یوه وړه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یوووړ. د پولیسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وویل:
ـ د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟
ـ اه! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځینې افریقايي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ خو د جُوجُو تحقیق هغه څه نه دی چې ته یې وایې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_یوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایې... له مینځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟
د پوپو سترګه وځلېده:
_زه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنګون یې وینې و، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلا وه.
هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښېښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.
پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
_نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.
د اخلاقو معلم وویل:
_تلی شې.
پوپو له ادارې ووت.
مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:
_جُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.
ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ور ولېږل.
خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.
د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:
_دا عکس دې له کومه کړ؟
په خوشالۍ مې وویل:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د يوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ويښته يې درلودل او په غاړه يې څو ژېړ پياز راځړېدل.
استاد وويل:
ـ دا؟
ځواب مې ورکړ:
ـ د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
استاد يوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنګول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:
ـ د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
بل عکس راغی، کوچني کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته يې ښځو خوشايي تېل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدير وويل:
ـ بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه يې وځلېده، ورو يې وويل:
ـ ټول دروغ دي.
په خبره کې يې ورولوېدم.
ـ تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟
مدير چيغه کړه!
ـ ادب.
غلی شوم.
د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
ـ زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سختنه تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترګه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـرښتیا ووایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راوووست چې له
ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:
ـاوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول
د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:
ـکوټ، کوټ کوټ… د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:
ـمدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې
پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشایي… ټول هغه
څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلي وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه
کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدیر ولاړ شو:
ـپرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غړ په ماشین کې اېښودل.
چیغه مې کړه!
ـنه یې منم!
د ستوري پېژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:
ـاقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ویل:
ـخو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښارو، د لمر رڼا د
هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وویل:
ـدا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.
بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مینځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال
خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې
موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

_تا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

_اه ګرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليونې ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

_دا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليونې پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

_دلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر خنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

_دلته ګنه ګونه ده، په سلګونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه!

_بس دی! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

_په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

_د غږ د ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، او س يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ دلته تحقيق کوې؟

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای شئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library